

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3817/2568

นาง ช.โจทก์ นาง ธ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.พ. มาตรา 145, ป.วิ.อ. มาตรา 220, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยทั้งสองปักเสาคอนกรีตและล้อมลวดหนามในที่ดินบริเวณไหล่ทางหลวงชนบทซึ่งอยู่ด้านทิศเหนือหน้าที่ดินโจทก์จากด้านทิศตะวันตกไปด้านทิศตะวันออกตามจุด A1 ถึง A2 แนวเขตที่ดินของโจทก์ตามแนว B1 ถึง B2 บ่งชี้ให้เห็นเจตนาของจำเลยทั้งสองว่าร่วมกันปิดกั้นเพื่อไม่ให้โจทก์เข้าออกที่ดินบริเวณดังกล่าวได้ โจทก์ย่อมได้รับความเสียหายและถือเป็นผู้เสียหายมีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองฐานบุกรุกได้ จำเลยทั้งสองร่วมกันปักเสาคอนกรีตและล้อมลวดหนามในที่ดินของทางหลวงชนบทตลอดแนวด้านทิศเหนือของที่ดินโจทก์ ทำให้โจทก์ไม่สามารถเข้าออกที่ดินของโจทก์ได้ ถึงแม้จำเลยทั้งสองไม่ได้เข้าไปในที่ดินของโจทก์ตามที่จำเลยทั้งสองแก้ฎีกาก็ตาม ก็ถือว่ากระทำความผิดของจำเลยทั้งสองเป็นการล่วงล้ำเข้าไปในอำนาจการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์แล้ว อันเป็นการรบกวนการครอบครองของโจทก์โดยปกติสุข จำเลยทั้งสองจึงมีความผิดฐานบุกรุกตาม ป.อ. มาตรา 365 (2) ประกอบมาตรา 362, 83

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 362, 365 ให้จำเลยทั้งสองรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างและเสาคอนกรีตพร้อมลวดหนามออกไปจากทางเข้าออกอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ ห้ามจำเลยทั้งสองและบริวารยุ่งเกี่ยวและรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่ไม่ให้การในคดีสวนแพ่ง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 362 จำคุก 6 เดือน ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม จำคุก 4 เดือน ให้จำเลยที่ 1 รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างและเสาคอนกรีตพร้อมลวดหนามออกไปจากทางเข้าออกอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ ที่ดินตั้งอยู่ที่ระหว่าง 5645III1410 บ้านพระบาทนาสิงห์ หมู่ที่ 2 ห้ามจำเลยที่ 1 และบริวารยุ่งเกี่ยวและรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีสวนแพ่งให้เป็นพับ ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 โจทก์และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ในคดีสวนอาญา นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีสวนแพ่งชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงในส่วนของจำเลยที่ 2 ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกันในชั้นนี้ รับฟังได้เป็นยุติว่า โจทก์และจำเลยที่ 1 เป็นญาติกัน จำเลยที่ 2 เป็นสามีจำเลยที่ 1 โจทก์เคยฟ้องจำเลยที่ 1 เรื่องที่ดิน ศาลชั้นต้นสั่งให้เจ้าพนักงานที่ดินทำแผนที่พิพาท โจทก์และจำเลยที่ 1 เป็นผู้นำชี้แนวเขตที่ดิน ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าโจทก์เป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินหมู่ที่ 2 เนื้อที่ 1 ไร่ 1 งาน 66.5 ตารางวา ห้ามจำเลยที่ 1 และบริวารเกี่ยวข้องกับที่ดินตามสำนวนคดีแพ่งคดีหมายเลข

แดงที่ พ.799/2561 ของศาลชั้นต้น และสำเนาคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน
จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกา ศาลฎีกามีคำสั่งไม่อนุญาตให้ฎีกา คดีถึงที่สุดตามสำเนาคำสั่ง
และสำเนาหนังสือรับรองคดีถึงที่สุด ที่ดินดังกล่าวทิศเหนือติดทางหลวงชนบท จำเลยที่ 1 ไม่ยอม
ขนย้ายทรัพย์สินออกจากที่ดิน โจทก์ขอให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งแต่งตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดีเพื่อ
ดำเนินการขับไล่จำเลยที่ 1 วันที่ 12 พฤศจิกายน 2564 เจ้าพนักงานบังคับคดีส่งมอบ
การครอบครองที่ดินให้แก่โจทก์ วันที่ 13 พฤศจิกายน 2564 จำเลยที่ 1 นำเสาคอนกรีตไปปักซึ่ง
ลวดหนามตลอดแนวในที่ดินที่เป็นไหล่ทางที่อยู่ในเขตทางหลวงชนบทหน้าที่ดินโจทก์จากจุด A1
ไปถึง A2 ซึ่งเป็นแนวเดียวกับประตูรั้วที่เป็นทางเข้าออกสู่ทางสาธารณะของที่ดินโจทก์ ทำให้โจทก์
ไม่สามารถเข้าออกที่ดินของโจทก์ได้ ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เป็นว่ายกฟ้องโจทก์เฉพาะ
ในส่วนอาญา นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เมื่อโจทก์กับจำเลยทั้งสองมิได้
อุทธรณ์และฎีกาในคดีส่วนแพ่งที่ให้อำนาจที่ 1 รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างและเสาคอนกรีตพร้อม
ลวดหนามออกไปจากทางเข้าออกสิ่งหาทรัพย์ของโจทก์ ที่ดินตั้งอยู่ระหว่าง 5645||1410 บ้าน
พระบาทนาสิงห์ หมู่ที่ 2 ห้ามจำเลยที่ 1 และบริวารยุ่งเกี่ยวและรบกวนการครอบครอง
สิ่งหาทรัพย์ของโจทก์จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัย
ตามฎีกาของโจทก์ว่า โจทก์เป็นผู้เสียหายและจำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานบุกรุกหรือไม่ โจทก์
มีตัวโจทก์เป็นพยานเบิกความยืนยันว่า โจทก์และจำเลยที่ 1 เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน โดยมารดาจำเลย
ที่ 1 เป็นพี่สาวมารดาโจทก์ คดีแพ่งหมายเลขแดงที่ พ.799/2561 ของศาลชั้นต้น ศาลมี
คำพิพากษาถึงที่สุดให้ขับไล่จำเลยที่ 1 และบริวารออกจากที่ดิน เนื้อที่ 1 ไร่ 1 งาน 66.5 ตารางวา
ตั้งอยู่ที่บ้านพระบาทนาสิงห์ หมู่ที่ 2 ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น แผนที่พิพากษา คำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์ภาค 4 คำสั่งศาลฎีกาและหนังสือรับรองคดีถึงที่สุด โจทก์ขอให้ศาลมีคำสั่งตั้ง
เจ้าพนักงานบังคับคดี เมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2564 เจ้าพนักงานบังคับคดีทำการรื้อถอนเสาและ
ลวดหนามของจำเลยที่ 1 ออกไปจากที่ดินของโจทก์และส่งมอบการครอบครองที่ดินให้แก่โจทก์
ต่อมาวันที่ 13 พฤศจิกายน 2564 เวลาประมาณ 8 ถึง 9 นาฬิกา โจทก์เห็นจำเลยทั้งสองเข็นรถซึ่งมี
เสาคอนกรีตและลวดหนามไปที่บริเวณไหล่ทางหลวงชนบทซึ่งอยู่ด้านทิศเหนือหน้าที่ดินของโจทก์
แล้วใช้จอบเสียมขุดหลุมที่พื้น จากนั้นนำเสาคอนกรีตปักลงในหลุมและขึงลวดหนามจากด้าน
ทิศตะวันตกไปด้านทิศตะวันออกตามจุด A1 ถึง A2 แนวเขตที่ดินของโจทก์ตามแนว B1 ถึง B2 เป็น
รูปเสาคอนกรีตและลวดหนามที่จำเลยทั้งสองปักล้อมที่ดินของโจทก์ และมีการเขียนข้อความว่า
ห้ามเข้า ที่ส่วนบุคคล ถนนคือทางหลวงชนบท ส่วนประตูเหล็กคือประตูทางเข้าออกที่ดินของโจทก์
เมื่อจำเลยทั้งสองปักเสาคอนกรีตและล้อมลวดหนาม ทำให้โจทก์ไม่สามารถเข้าออกที่ดินของโจทก์
ได้ เนื่องจากที่ดินมีทางเข้าออกเพียงทางเดียว นอกจากนี้โจทก์ยังมีนายชิตพล ซึ่งเป็น
เจ้าพนักงานบังคับคดี และร้อยตำรวจเอกศุภวัฒน์ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรรัตนวาปี
เป็นพยานเบิกความสนับสนุนอีกว่า นายชิตพลปิดประกาศขับไล่จำเลยที่ 1 กำหนดระยะเวลาให้
ดำเนินการภายในวันที่ 12 พฤศจิกายน 2564 โจทก์แถลงว่าจำเลยที่ 1 ไม่ปฏิบัติตาม เมื่อวันที่ 12
พฤศจิกายน 2564 นายชิตพลเดินทางไปยังที่ดินของโจทก์และจัดการให้คนงานของโจทก์รื้อถอน
เสาและลวดหนามตามที่โจทก์นำชี้ว่าจำเลยที่ 1 ปักลงในดินของโจทก์ จากนั้นส่งมอบ
การครอบครองที่ดินให้แก่โจทก์ ส่วนร้อยตำรวจเอกศุภวัฒน์ทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยในการ
บังคับคดีตามรายงานเจ้าหน้าที่และรูปถ่าย ในวันดังกล่าวยังไม่มีมีการปักเสาคอนกรีตและลวดหนาม
ที่ด้านหน้าที่ดินของโจทก์ โดยพยานโจทก์ดังกล่าวเบิกความได้อย่างสอดคล้องต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน

เป็นลำดับไม่มีเหตุให้ระวางสงสัยแต่อย่างใด อีกทั้งขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางวัน พยานโจทก์ดังกล่าวย่อมจะมีโอกาสสังเกตเห็นและจดจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างถนัดชัดเจน ซึ่งจำเลยที่ 1 ก็เบิกความยอมรับว่า จำเลยที่ 1 ปักเสาคอนกรีตและล้อมลวดหนามในที่ดินบริเวณระหว่างทางหลวงชนบทกับที่ดินตามคำพิพากษาคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ พ.799/2561 ของศาลชั้นต้น และจำเลยที่ 2 เบิกความตอบทนายจำเลยทั้งสองยอมรับว่า จำเลยที่ 2 และที่ 1 นำเสารั้วไปปักอยู่ในบริเวณไหล่ทางหลวงชนบทจริง อันเป็นการเจือสมกับคำเบิกความของพยานโจทก์ดังกล่าว น่าเชื่อว่าพยานโจทก์เบิกความไปตามความเป็นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ พ.799/2561 ของศาลชั้นต้น คดีถึงที่สุดว่าโจทก์เป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินตั้งอยู่ระหว่าง 5645|| 1410 หมู่ที่ 2 เนื้อที่ 1 ไร่ 1 งาน 66.5 ตารางวา ดังนี้ คำพิพากษาดังกล่าวย่อมผูกพันโจทก์และจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นคู่ความ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 145 วรรคหนึ่ง แสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นสามีภริยากันย่อมทราบดีอยู่แล้วว่าโจทก์เป็นผู้มีสิทธิครอบครอง การที่จำเลยทั้งสองเซ็นรถซึ่งมีเสาคอนกรีตและลวดหนามไปที่บริเวณไหล่ทางหลวงชนบทซึ่งอยู่ด้านทิศเหนือหน้าที่ดินของโจทก์ แล้วใช้จอบเสียมขุดหลุมที่พื้น จากนั้นนำเสาคอนกรีตปักลงในหลุมและขึงลวดหนามจากด้านทิศตะวันตกไปด้านทิศตะวันออกตามจุด A1 ถึง A2 แนวเขตที่ดินของโจทก์ตามแนว B1 ถึง B2 บ่งชี้ให้เห็นเจตนาของจำเลยทั้งสองว่าร่วมกันปิดกั้นเพื่อไม่ให้โจทก์เข้าออกที่ดินบริเวณดังกล่าวได้ โจทก์ย่อมได้รับความเสียหายและถือเป็นผู้เสียหายที่มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองฐานบุกรุกได้ ที่จำเลยทั้งสองนำสืบอ้างว่า ที่ดินของโจทก์และที่ดินบริเวณไหล่ทางหลวงชนบทเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) เลขที่ 137 ซึ่งเป็นของนายมานิตย์ บิดาจำเลยที่ 1 ต่อมาที่ดินดังกล่าวตกเป็นของจำเลยที่ 1 มีการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ นค.1827 และหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ นค.2226 ทับไปบนที่ดินของนายมานิตย์ จำเลยที่ 1 แจ้งความดำเนินคดีบุคคลที่เกี่ยวข้อง ที่ดินตามคำพิพากษาคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ พ.799/2561 ของศาลชั้นต้น คือที่ดินตามหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ นค.1827 นั้น ก็คงมีจำเลยที่ 1 เพียงปากเดียวเบิกความกล่าวอ้างอย่างลอย ๆ โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นสนับสนุนแต่อย่างใด ทั้งยังขัดแย้งกับคำพิพากษาในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ พ.799/2561 ของศาลชั้นต้น ซึ่งวินิจฉัยว่าโจทก์เป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินดังกล่าว อีกทั้งยังได้ความจากนายชยุตม์ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานที่ดินสำนักงานที่ดินจังหวัดหนองคาย พยานโจทก์ว่าตามแผนที่พิพาทที่ดินตามแนวหลักเขต ลม.1 ลม.4 ลม.5 ลม.6 และ ลม.7 อยู่ในเขตที่ดินของทางหลวงชนบทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภททางหลวง ประชาชนไม่มีกรรมสิทธิ์และสิทธิครอบครอง ดังนี้ ข้ออ้างของจำเลยทั้งสองจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง พยานหลักฐานของจำเลยทั้งสองไม่สามารถหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ พยานหลักฐานของโจทก์รับฟังได้ปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันปักเสาคอนกรีตและล้อมลวดหนามในที่ดินของทางหลวงชนบทตลอดแนวด้านทิศเหนือของที่ดินโจทก์ ทำให้โจทก์ไม่สามารถเข้าออกที่ดินของโจทก์ได้ ถึงแม้จำเลยทั้งสองจะไม่ได้เข้าไปในที่ดินของโจทก์ตามที่จำเลยทั้งสองแก้ไถ่ก็ตาม ก็ถือได้ว่าการกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นการล่วงล้ำเข้าไปในอำนาจการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์แล้ว อันเป็นการรบกวนการครอบครองของโจทก์โดยปกติสุข จำเลยทั้งสองจึงมีความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 (2) ประกอบมาตรา 362, 83 แต่ในส่วนจำเลยที่ 1 แม้ความผิดฐานดังกล่าวต้องห้ามมิให้โจทก์ไต่ถามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 220 แต่การปรับบทลงโทษจำเลยที่ 1 เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย

ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นเพื่อปรับบทลงโทษจำเลยที่ 1 ให้ถูกต้องได้ โดยไม่เพิ่มโทษตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 212 ประกอบมาตรา
225 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายกฟ้องโจทก์ในคดีส่วนอาญามา นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย
ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 365 (2) ประกอบมาตรา 362, 83 จำคุกคนละ 6 เดือน ทางนำสืบของจำเลยทั้งสอง
เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 4 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์ภาค 4

องค์คณะ

อดุลย์ ชันทอง · จุมพล ชูวงศ์ · เลิศชาย จิระชาติ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3817/2568>